

VISCA LA REPÚBLICA CATALANA

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

CADA HORA ÉS UNA VICTÒRIA PER A LA REPÚBLICA

Proclamada la República, Catalunya ha fet aquestes darreres hores els primers passos com a estat independent. Aquestes hores són sempre les més difícils. La normalitat no arribarà de seguida i ens l'hauré de guanyar. Ningú no ens posarà fàcil res.

La resta dels estats europeus o bé han callat (i els silencis cal apreciar-los molt, un dia com avui) o bé s'han manifestat en contra del reconeixement diplomàtic del nou estat. Això és normal. Abans de fer cap pas que els enemis-tarà segurament durant anys amb Espanya, necessiten l'assegurança que la República és una entitat real, forta i que camina per si sola. Només en la mesura que siga visible la capacitat de controlar el territori i que siga efectiu el govern del país, les declaracions en contra d'avui mateix es tornaran reconeixements, com ha passat en totes les proclamacions d'independència. Que ningú no espere, però, cap reconeixement ni aquest cap de setmana ni els dies vinents. Abans ens miraran amb lupa i hauran de passar moltes coses encara.

Sense que et reconeguen els altres estats, no hi ha una independència efectiva. Però per a ser un estat independent no és necessari que et reconeguen els altres estats, en un primer moment. Per això, la cosa més important, i en la qual ens hem de concentrar ara mateix, és superar aquest cap de setmana, primer, i la setmana vinent, després. I l'altra i l'altra i l'altra. Pas a pas.

L'estat espanyol ha reaccionat amb més prudència que no era previsible. Sens dubte, l'avís de Donald Tusk i la Unió Europea en el sentit que no acceptaran una reacció violen-

ta ha fet efecte. Però sense violència, sense una acció violenta, es fa difícil d'entendre de quina manera pensen imposar les decisions que ells opinen que estan emparades pel 155. Diuen que Puigdemont ja no és president, que el govern està destituït, que el parlament ha quedat dissolt i que hi haurà eleccions no sé quin dia de desembre. Però què faran si el president de la República, Carles Puigdemont, continua manant des de palau? Si el govern de la República, el que van triar els ciutadans en les eleccions del 27-S, continua treballant? Si dilluns el parlament legítim de Catalunya es reuneix al palau de la Ciutadella?

Ells sabran què fan. Nosaltres, mentrestant, ens hauríem de posar al cap una cosa: cada hora és una victòria per a la nova República. Així que la normalitat del pas de les hores, simplement, és el millor que ens pot passar. Que no passe res és el millor senyal. Que el govern de la República governe i que el parlament de la República legisle. I deixem que Espanya intente fer eleccions no sé quin dia de desembre, a veure si poden posar urnes, a veure si poden obrir col·legis, a veure si algú va a votar. Perquè si no les poden fer o si vota molt poca gent, aleshores és quan demostrarem que el govern de Madrid ja no controla el territori de la República Catalana. I és a partir d'ací que començaran a passar coses en l'àmbit internacional. ■

PORTES AL CARRER, UNA HISTÒRIA

MERCÈ IBARZ

Fusteria de la Casa Batlló que ara es pot veure a l'exposició 'La capsa entròpica. El museu dels objectes perduts', al MNAC. M.I.

De quan Joan Ainaud de Lasarte anava en cotxe una nit i es va trobar a la vorera la fusteria de la Casa Batlló abandonada

La Casa Batlló és una de les atraccions turístiques més reputades del passeig de Gràcia, més que la Pedrera i tot, ja que es pot visitar com qui diu al complet, no es dedica a sala d'exposicions sinó que s'exposa a ella mateixa. De tant en tant, la façana s'il·lumina en ocasió d'alguna causa que el gust contemporani per quedar bé reclama. La Casa Batlló té sempre cues al davant, de tanta gent que hi vol entrar a veure-la. És avui una de les obres de Gaudí tan conegudes com la Pedrera, el Park Güell i la Sagrada Família. Però no sempre ha estat així. Si ara anem al MNAC, veurem unes quantes de les seves portes que van ser llençades al carrer no fa pas tant, a primers dels setanta. Ara s'exposen, com una història encara no prou explicada, com un tros de memòria col·lectiva, com una imatge d'històries que es poden repetir i segurament es repeteixen.

Construïda entre el 1904 i el 1907, Gaudí va comptar amb els arquitectes Josep M. Jujol i Joan Rubió i Bellver per a la façana, els artesans de la forja Badia, el ceramista Ribó, el vitraller Pelegrí i, per a la fusteria, els fusters Casas i Bardés. Era un encàrrec de l'empresari tèxtil Josep Batlló i Casanovas, vinculat als Godó. La casa va patir diverses remodelacions fins que no va ser declarada monument històric el 1969. Ja llavors hi faltaven força coses. La companyia Seguros Iberia s'hi havia establert el 1957 i n'havia tret portes i armaris que no li convenien. El modernisme no tenia

Flors i randes i punxes i molta corba, colors i artesanía, penjolls i teixits combinats

Aquests dies es fa difícil de sostenir un argument sense girs de guió ni desviacions del tema cap aquí i cap allà

llavors cap mena de consideració. Des dels anys vint i trenta havia quedat desbancat pel noucentisme i l'arquitectura més o menys moderna i, a partir de la guerra, havia quedat tapat gairebé del tot com una resta massa evident d'una història burgesa i d'un desenvolupament cultural que no es podia expressar. Val a dir que així era en altres contextos europeus, cadascun amb la seva distinció local. L'art nouveau, com és conegut en altres llocs, no seria rescatat fins a la psicodèlia dels seixanta: el power flower, si m'ho permeteu, també era això. Flors i randes i punxes i molta corba, colors i artesanía, penjolls i teixits combinats.

Aquests dies es fa difícil de sostenir un argument sense girs de guió ni desviacions del tema cap aquí i cap allà. Compto que em perdonareu les digressions, gràcies. Tornem a la Casa Batlló. Amb la remodelació de Seguros Iberia el 1957, com deia, s'hi van eliminar envans i així va resultar que sobraven portes i armaris. Es van traslladar al soterrani. I al cap de poc, es van llençar al carrer. Tal com sona, tal com raja.

Una nit, Joan Ainaud de Lasarte, llavors director del MNAC, anava en cotxe i les va veure a la vorera. Diuen que va trucar de seguida a l'ajuntament perquè les recollissin. No hi ha encara gaires més detalls de la història. Si era de nit, devia esperar-se fins l'endemà, a trucar. L'imagino trucant a primeríssima hora. L'imagino també aquella nit, amb el cotxe aturat, mirant-se les portes, esferèit. Entre la gent que sabia qui era Gaudí i què havia significat el modernisme, l'historiador de l'art Ainaud de Lasarte n'era un de ben conscient. Les portes van ser així salvades. El 1986 van ingressar a la col·lecció del Museu d'Art Modern de Catalunya, llavors a la seu del parlament, a la Ciutadella. No van ser restaurades, aquestes portes. Sí que ho van ser altres fusteries (mobles sobretot) que també havien estat abandonades pels propietaris i que formen ara part de la col·lecció permanent.

Amb el temps, quan el parlament va tornar a ser el parlament, les portes van anar cap a Montjuïc, on el Museu d'Art Modern es va integrar al MNAC. I allí es van trobar amb més obres que van ser salvades pel museu in extremis: unes quantes pintures, escultures i dibuixos dels temps republicans, que van anar al soterrani. En lloc de treure-les cap a un indret més segur, amb el risc de ser interceptades per les autoritats franquistes, van ser amagades en una dependència del museu de Montjuïc i no van ser descobertes fins cinquanta anys després, als vuitanta.

Són històries que ara formen part de l'exposició 'La capsa entròpica. El museu d'objectes perduts', que ha preparat l'artista Francesc Torres al MNAC. Un artista contemporani remena els fons del museu i n'extreu obres significatives que ens expliquen coses històriques. Les portes de la Casa Batlló al carrer en són una, les de l'art republicà amagat com un talp durant mig segle en són una segona. I n'hi ha força més, d'històries, en aquesta exposició que sembla parlar d'ara mateix. De debò que paga molt la pena. ■

El president i els diputats canten 'Els segadors'. ACN

El cap d'estat, el ressò de *llibertat*, dues cadires buides i un parlament sobirà: *visca la República!*

PERE CARDÚS

Crònica de la proclamació de la independència des del Parlament de Catalunya

Sentim crits de llibertat fora de les parets del parlament. Els murs són gruixuts, però la cridòria és impressionant. 'Llibertat! Llibertat! Llibertat!' Aquest és el crit que ha substituït el d'independència avui. El president Carles Puigdemont i la majoria del govern ja se n'han anat. Fa pocs minuts que s'ha proclamat la República Cata-

lana en una votació al ple del parlament. La declaració, l'ha llegida la presidenta Carme Forcadell, que és el símbol d'haver portat el clam del carrer a la institució de la sobirania. Mai no hi havia hagut tanta premsa ni tants convidats al palau de la Ciutadella de Barcelona. Les emocions, els plors, les abraçades, els petons, les felicitacions i els agraïments es barregen i es-

claten i reboten a les escales, als passadissos i a les cambres de la seu parlamentària. S'ha proclamat la República!

Dos llaços grocs

Els llaços grocs de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart continuen fermats a dos seients de la tribuna del parlament. Encara hi són quan la gent ja és tota fora. Els haurà arribat ja la notícia? Ells van enviar un missatge clar: la lluita que cal fer és la de la República. I la República ja ha arribat. I ara caldrà defensar-la, ha dit Puigdemont amb unes altres

paraules en un parlament al capdamunt de l'escala notable, plena de centenars de batlles amb les seves vares alçades. Abans, ha parlat la batllessa de Badalona, Dolors Sabaté, que ha demanat als seus col·legues si es comprometrien a fer costat a la República. El 'sí' col·lectiu de resposta ha posat a prova la solidesa dels materials de l'edifici. També ha fet una reflexió el vice-president Oriol Junqueras, que ha demanat serenitat i s'ha dirigit als ciutadans espanyols en un missatge de fraternitat.

L'ombra del filibusterisme

Tornem al principi de tot. Després de la jornada sincopada d'ahir, el parlament obria avui la porta amb confiança i determinació, però també amb l'ai al cor per si hi havia cap canvi d'última hora. Cap a les onze, s'han diluït els dubtes i els interrogants. Junts pel Sí i la CUP havien registrat dues resolucions conjuntes. Una servia per a posar en marxa el procés constituent. L'altra, per a declarar la independència i activar els mecanismes previstos en la llei de transitorietat. Els partits de l'oposició més bel·ligerants –Ciutadans, PSC i PP– s'afanyaven a presentar recursos de reconsideració a la mesa del parlament perquè les resolucions de la majoria eren contràries a les sentències del Tribunal Constitucional espanyol. Amb tot, allò que semblava que podria ser un nou cas de filibusterisme que allargaria la jornada parlamentària ha estat resolt per la mesa i la junta de portaveus amb força diligència i el ple ha començat amb menys retard que no semblava.

'S'inicia la sessió'

Al hemicicle, Puigdemont ha entrat dedicant un somriure generós a la tribuna de convidats. Hi havia els quatre presidents de les diputacions, tres ex-presidents del parlament, l'esposa del president, l'ex-president Artur Mas i els ex-portaveus Neus Munté i Francesc Homs, Agustí Alcoberro (ANC), Marcel Mauri (Òmnium), les dues cadieres buides de Cuixart i Sánchez amb els llaços grocs posats, Tardà, Rufián i més polítics i representants d'entitats. A les sales de reunions i de sessions

1. Milers de concentrats al voltant del parc de la Ciutadella. ACN // 2. Dues dones s'abracen i ploren un cop proclamada la República Catalana. ORIOL BÄBLER // 3. Estelades i cartells de 'Llibertat' al voltant del parc de la Ciutadella. La gent rep la República amb les mans alçades. O.B.

La violència verbal i formal dels diputats unionistes ha estat molt més elevada que habitualment

del parlament no hi havia cap cadira buida. Els passadissos eren plens de trípodos, sets de ràdio i fotògrafs seguint els màxims dirigents dels grups i del govern. 'S'inicia la sessió', ha anunciat Forcadell.

Les qüestions d'ordre

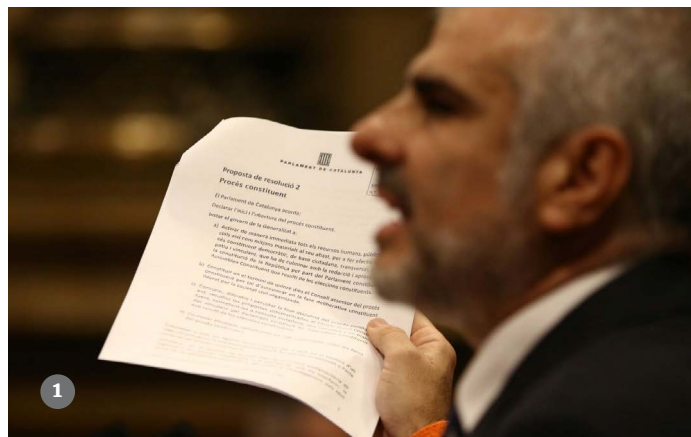
Però ha començat amb la mà alçada del diputat Carrizosa, de Ciutadans. Ha demanat la paraula 'per una qüestió d'ordre'. La cambra ja hi està acostumada, aquests últims anys. S'ha queixat pels clams d'independència que havien fet els batlles a la sala d'actes una estona abans. El diputat unionista ha dit que els diputats no independentistes se sentien coaccionats. I a continuació, ha demanat a la presidenta que expulsés de l'edifici qualsevol que fes alguna proclama d'aquesta mena. Carrizosa no estava sol. Des del grup del PP, també han demanat la paraula. 'Per una qüestió d'ordre', també. En aquest cas, el portaveu del grup s'ha queixat que uns grups havien pogut convidar molta més gent que els altres. El lletrat major del parlament s'ha alçat des d'una punta de la mesa presidencial per comunicar a Forcadell que allò no era cert.

El passaport espanyol

Després d'aquesta primera gesticulació d'indignació i de greuge, han començat les intervencions previstes a l'ordre del dia. El primer ha estat el portaveu de Ciutadans, que ha començat dient que avui era un dia trist i ha entonat frases de l'estil: 'Posaran en marxa una llei que van aprovar fent trampes', 'Vostès es consideren ja fora d'Europa i no fan cas ni a la legalitat europea?', o 'Ens volen privar als catalans del passaport espanyol.' La violència verbal i formal dels diputats unionistes ha estat molt més elevada que habitualment. El volum de la veu també era més alt. Els aplaudiments s'han convertit en cops amb les mans a les fustes que separen els escons. Mans alçades, gests d'expulsió quan Junqueras ha sortit de l'hemicicle a mitja intervenció.

La bel·ligerància del PSC

A continuació, Eva Granados, del PSC, s'ha dirigit al faristol per a mostrar una oposició també rotunda a les resolucions de la majoria parlamentària. 'No som representants legítims, els altres? Quin model de país? Sectari, excloent?'

1. El diputat de Ciutadans, Carlos Carrizosa, durant la seva intervenció. ALBERT SALAMÉ // 2. La presidenta del parlament, Carme Forcadell, mira el reglament de la cambra durant el ple. A.S. // 3. El diputat de la CUP-CC, Carles Riera, abans de la seva intervenció. A.S.

1. La portaveu de Junts pel Sí, Marta Rovira, durant la seva intervenció. A.S. // 2. Arriba l'urna de votació a l'hemicle. A.S. // 3. El president Puigdemont, instants abans de votar. A.S.

El portaveu del PP no s'ha quedat curt davant els seus predecessors

La diputada del PSC també ha parlat en nom dels catalans amb orígens a l'estat espanyol, com havia fet ahir Xavier Garcia Albiol, del PP: 'No ens hi havíem fixat fins que vostès van començar a parlar malament de la terra dels nostres pares. Una estratègia pagada amb els diners de tots per inocular als ciutadans l'odi contra els que no pensen com vostès.' I encara més contundent: 'Quantes empreses més marxaran del nostre país? Vostès són uns inconscients. I no els ho permetrem. Els socialistes estem amb aquells que han sortit de casa pensant que viuen en

un estat amb garanties democràtiques i tornaran sense saber què han fet una colla de diputats irresponsables.'

Els equilibris de CSQP

Marta Ribas, en nom de Catalunya Sí que es Pot, s'ha dirigit a 'la gent que ens escolta des de casa i que ho fan amb por'. I ha dit: 'Avui s'estan perpetrant dues grans barbaritats. La primera és l'aplicació del 155 al senat. I és un greu error respondre a aquesta barbaritat amb una altra barbaritat. I això és el que es fa aquí. Però no tenen legitimitat per fer això que volen fer ara. L'1 d'octubre va ser moltes coses: una

gran mobilització, però no un referèndum. Nosaltres presentem propostes per a oferir solucions i sortides.' I ha fet una crida: 'Demanem que s'aturi la repressió, la llibertat dels Jordis, però també que s'aturin les iniciatives unilaterals.'

El PP, contra Junqueras

El portaveu del PP no s'ha quedat curt davant els seus predecessors: 'Avui és un dia negre per a la democràcia. Durant cinc anys han tret a passejar la pitjor cara del nacionalisme identitari. I han fet un populisme de llibre: el relat del greuge i les solucions fàcils i màgiques.' I ha atacat

El president Puigdemont vota la República Catalana. A.S.

directament el vice-president Junqueras: 'Senyor Junqueras, no ens empassem les seves llàgrimes de cocodril. A la vida política adulta, es ve plorat de casa.' A continuació, ha fet una llista de gent que l'independentisme, suposadament, ha titllat de 'fatxes'. I ha defensat: 'Espanya no és caspa, Espanya és meravellosa. Espanya és reconciliació. Primer, entre tots els catalans. I després, dels catalans amb tota la resta d'espanyols.'

'Ve de lluny'

El diputat Carles Riera, de la CUP, ha començat: 'Volem dedicar la nostra intervenció als Jordis. No ens aturarem fins a tenir-vos a casa.' Aquestes primeres paraules de Riera ha aixecat un aplaudiment vibrant dels diputats de Junts pel Sí, la CUP, i els diputats de CSQP, tret de Rabell, Coscubiela i Lienas, que han continuat mirant el telèfon

Ha parlat des de la guerra dels segadors fins al referèndum de l'1 d'octubre

mòbil. La CUP ha recordat que 'el que fem avui ve de lluny, d'una llarga lluita de resistència'. I ha parlat des de la guerra dels segadors fins al referèndum de l'1 d'octubre. I ha continuat: 'Avui ens autodeterminem davant l'estat espanyol i les elits catalanes que prefereixen la tirania espanyola abans que la democràcia catalana. Ha arribat l'hora del poble. Construïnt república des de baix. Des de l'autoorganització. Demanem avui que el Parlament de Catalunya, assumint el resultat del referèndum i en compliment de la llei, declari que Catalunya esdevé un estat independent en forma de república.'

Aplaudiment discret

També ha parlat el diputat no adscrit Germà Gordó, que ha recordat que no tenia la potestat de presentar resolucions ni esmenes a les resolucions fetes. I ha

dit: 'Emetré el vot tenint en compte el vot dipositat a les urnes per la majoria dels més de dos milions de persones que van votar l'1 d'octubre. I tenint en compte l'atac a les institucions catalanes que és l'aplicació del 155. I també tenint en compte els dos líders socials que són a la presó, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez.' L'ex de Junts pel Sí s'ha endut un aplaudiment discret dels seus ex-companys de grup.

Garantir la República

Finalment, Marta Rovira ha pres la paraula en nom de Junts pel Sí. Ha explicat que Catalunya havia estat oberta sempre al llarg de la història al diàleg. I que ara també, sempre que fos un diàleg sincer, honest, obert i que no exigís renúncies a la gent d'aquest país. 'El diàleg sempre ha donat fruits però han durat molt poc', ha dit, 'i sovint ha estat dilapidat

per institucions judicials'. En canvi, la portaveu de JxSí ha denunciat que el diàleg que ofereix l'estat espanyol era un diàleg sempre sotmès a la unitat d'Espanya: 'Un diàleg que sempre obliga a fer renúncies.' I ha denunciat l'aplicació del 155 que aprovava el senat simultàniament al ple del parlament: 'Avui vostès passen del bloqueig polític i dels tribunals a la intervenció directa. Una aberració intolerable. Ara decideixen que volen esborrar una part de la cambra i que ja no caldrà passar pels tribunals espanyols. Si fan això, anirem quaranta anys enrere.' I ha dit també: 'Els ciutadans de Catalunya ens van garantir el país, i ara ens toca a nosaltres garantir-los la República.'

Encara més protestes

Després de la intervenció de Rovira, tocava votar les resolucions. Però Ciutadans, PSC,

PP i Coscubiela volien tornar a parlar. Arrimadas, Iceta i Albiol demanaven a la presidenta Forcadell que donés tres minuts als presidents de cada grup per a parlar, tenint en compte la decisió tan important que es prendria a continuació. Forcadell, amb l'assistència dels lletrats de la cambra, denegava aquesta possibilitat i oferia a Arrimadas tres minuts per a respondre interpellacions fetes per altres diputats en les seves intervencions.

Una votació, una urna

Ara sí que es procedia a votar. S'han anat fent les votacions de les resolucions de tots els grups i s'han deixat per al final les dues resolucions conjuntes de Junts pel Sí i la CUP. Totes han estat refusades amb més o menys suports. Quan ha arribat el moment de les dues resolucions guanyadores, els dipu-

1. La diputada de la CUP-CC, Gabriela Serra, aixeca el puny després de votar. ALBERT SALAMÉ // 2. Els diputats de Junts pel Sí canten 'Els segadors'. ALBERT SALAMÉ. // 3. Els diputats de Junts pel Sí i la CUP-CC i els assistents al ple del parlament aplaudeixen després de la proclamació de la República Catalana. ALBERT SALAMÉ

1. Una pancarta de 'Llibertat' al pati de llums del parlament. P.C. // 2. Els batlles de l'ACM i l'AMI a les escales del pati de llums. ACN // 3. Els batlles de l'ACM i l'AMI amb les vares enlaire. P.C.

Ja fa temps que Catalunya no és un afer intern d'Espanya, però ara menys que mai

tats de Ciutadans i del PSC se n'han anat, tal com ja havien anunciat. Els del PP, en canvi, s'han quedat per oposar-se a una petició que sabien que faria el portaveu de Junts pel Sí, Roger Torrent, per a poder votar la resolució que declarava la independència en secret i en una urna. Finalment, la petició, que tenia el suport de la CUP, ha prosperat i la resolució que incorporava la declaració d'independència en la seva part declarativa s'ha votat entre els diputats que quedaven a l'hemicicle d'un en un. Els diputats del PP se n'han anat deixant unes banderes catalanes i espan-

yoles als seus escons. I una urna –com un símbol evident– ha presidit la cambra al costat de Forcadell, i els diputats han anat portant el paper amb el seu vot cridats per la secretària primera, Anna Simó.

Puigdemont ja és cap d'estat

Rabell i Coscubiela han volgut mostrar amb claredat la seva butlleta amb un 'no' ben gros imprès. Alguns altres diputats també han mostrat, somrients, el seu 'sí'. I els aplaudiments han esclatat quan Puigdemont, Junqueras i Forcadell han dipositat el

seu vot. Setanta vots pel sí. Deu vots pel no. I dues abstencions. Així s'ha aprovat la resolució que posa en marxa la llei de transitorietat i que desplega la República Catalana. Ara Puigdemont és cap d'estat. I ara cal encarar els moments més difícils que pot viure aquest país. L'amenaça de l'estat espanyol és molt clara i molt violenta. Però ja s'han començat a sentir veus importants d'Europa demanant al govern espanyol que s'abstingui d'utilitzar la violència. Ja fa temps que Catalunya no és un afer intern d'Espanya, però ara menys que mai. **U**

vilaweb.cat
28 i 29 octubre 2017

🏠 SIGNATURES ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

1, 2 i 3. La festa ha continuat a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. ORIOL BÄBLER I ALBERT SALAMÉ

Una constitució del 78 sense garanties

L'Aravot Si bé és cert que la transició va portar més quotes de llibertat, drets i democràcia, com més va hi ha més veus crítiques amb aquest període

El rei Juan Carlos va signar la constitució espanyola. ARXIU

SEDA HAKOBAYAN I ALEXANDRE SOLANO

L'any 2010, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'estatut de Catalunya modificava un text aprovat pel parlament i el congrés espanyol i referendat pels catalans. Limitava el marc de la constitució espanyola i obligava a adoptar un estatut que ningú no havia votat, trencant així el pacte territorial.

Un any després, una reforma constitucional feta exclusivament pel PP i el PSOE donava prioritat al pagament del deute per davant de qualsevol altra despesa, inclosa la social.

CiU es va considerar expulsada del consens constitucional mentre l'esquerra considerava trencat el pacte social.

Finalment, l'aplicació de l'article 155 intenta liquidar l'autogovern. L'aplicació va molt més enllà del que marca la constitució espanyola, ja que les corts constituents ho van refusar explícitament. Sumat a l'oposició del PP, PSOE i Ciutadans d'oferir un encaix, es trenquen les aspiracions catalanes a l'estat espanyol.

L'interrogant és fins a quin punt té legitimitat la constitució espanyola com a marc inamovible. Si bé és cert que la transició va portar a més

quotes de llibertat, drets i democràcia, com més va hi ha més veus crítiques amb aquest període. Consideren que va ser un procés dirigit en què no es van canviar les relacions de poder i que va estar marcat per la tutela i la violència. Per tot plegat, el polític Ricardo Romero de Tejada fins i tot considera il·legal la constitució. Hi va haver un canvi en l'accés al poder polític, però en cap cas en el sistema global.

Unes eleccions gens normals

El 15 de juny de 1977, es feien eleccions espanyoles en unes

El polític Ricardo Romero de Tejada fins i tot considera il·legal la constitució

Els partits republicans estaven il·legalitzats

L'exèrcit seria fidel a Juan Carlos I però que no es podia garantir que ho fos en altres circumstàncies

circumstàncies de manca de garanties evidents. Només a Barcelona es van comptabilitzar dos-cents tretze mil errors, dels quals quaranta-cinc mil eren electors que no constaven en cap secció censal.

Només dos mesos abans dels comicis es va legalitzar el partit comunista, després d'haver acceptat la monarquia espanyola. Els partits republicans estaven il·legalitzats, ERC, la Izquierda Republicana de Manuel Azaña, el PSAN i el POUM no van poder participar directament en les eleccions. Apartats de l'arena política, no van recuperar el paper d'antany. Tampoc no s'hi va poder presentar el Partit Carlista.

Els qui hi participaven tampoc no ho feien en les mateixes condicions. L'UCD d'Adolfo Suárez va tenir l'avantatge dels fons del govern, mentre que la resta de partits s'havien d'endeutar o fer campanyes molt més modestes. La figura de Suárez també va monopolitzar la presència en els mitjans de comunicació.

El 1976, es va cometre el cop contra el Partit Carlí (fets de Montejurra) i posteriorment es va intentar enfonsar la CNT, referent de l'anarquisme, acusada d'un crim de falsa bandera (cas Scala), després d'haver reunit dues-centes mil persones en un míting.

Dins del relat de la transició modèlica i pacífica, cal esmentar que entre el 1975 i el 1983 hi va haver cinc-cents noranta-un morts per violència política (188 per violència institucional), i cal afegir-hi que la policia va carregar contra 788 manifestacions només l'any 1977. Fins a la llei d'amnistia, posterior a les eleccions, gran

part de l'oposició continuava a la presó o a l'exili. Una llei d'amnistia que no va beneficiar els independentistes catalans.

Les pressions i tuteles constitucionals

Diversos pares de la constitució espanyola han explicat que l'article segon (el de la indissoluble unitat d'Espanya) té un origen antidemocràtic perquè va ser redactat i imposat per l'estat major de l'exèrcit. També va ser imposat l'article 8.1, que dona a les forces armades el paper de garant de la integritat territorial i l'ordenament constitucional.

Tampoc no es va posar en dubte la monarquia. Fa uns mesos, va sortir a la llum una part inèdita d'una entrevista de 1995 a Adolfo Suárez en la qual l'ex-president espanyol deia que no s'havia convocat un referèndum sobre monarquia o república perquè les enquestes mostraven que la monarquia el perdria.

Un altre factor de pressió en favor de la monarquia va ser argumentar que l'exèrcit seria fidel a Juan Carlos I però que no es podia garantir que ho fos en altres circumstàncies. El mateix PCE ha dit que va haver d'acceptar la monarquia per pressions de militars, i el seu dirigent, Santiago Carrillo, va declarar: 'Suárez em va reconèixer que un sector de l'exèrcit havia continuat apuntant amb l'escopeta cap a tot el període constituent i particularment quan es tractava el tema basc i català.' I un dels líders del partit va dir que la transició s'havia 'negociat amb la pistola sobre la taula'. Els

Hi havia el temor que un vot en contra fos tornar al franquisme

La votació es va convertir en 'democràcia o caos'

diputats i senadors van renunciar a denunciar el règim franquista.

Només un mes abans del referèndum de la constitució espanyola, va ser desarticulada l'operació Galàxia, un pla per a executar un cop d'estat el 17 de novembre de 1978.

En molts casos les forces armades anaven per lliure. Hi va haver un consell de guerra contra membres dels Joglars, per haver representat una obra teatral autoritzada oficialment però considerada injuriosa per les forces armades. Resultava una contradicció, si tenim en compte que era un període constituent democràtic i que ni un mes abans s'havia aprovat una amnistia que anul·lava les condemnes polítiques.

Finalment, la votació es va fer sense un cens oficial i tancat, en un caos. Segons el ministre de l'Interior espanyol, Rodolfo Martín Villa, s'havien detectat prop d'un milió i mig de ciutadans doblement censats. En la província d'Ourense es van trobar com a mínim un 30% d'irregularitats de cens.

A més, el cens va ser modificat vint dies abans de la votació, en plena campanya electoral, per decret del govern espanyol, que rebaixava l'edat per a votar als divuit anys. La mateixa nit, la junta electoral central i el Ministeri de l'Interior van fer servir diferents censos; el cas més significatiu, el de Madrid, en què van desaparèixer 300.000 electors entre les dades provisionals i les finals.

La participació, tot i ser alta (67,11%), va ser molt inferior que la de les eleccions (78,83%) i la de les enquestes del Ministeri de l'Interior, que calculava una participació d'entre un 75% i un 80%.

Una alternativa gens clara

El missatge principal era que l'alternativa era el caos. La disposició de la constitució espanyola derogava les lleis fonamentals del franquisme i, per tant, hi havia el temor que un vot en contra fos tornar justament a aquesta situació.

La principal oposició en el congrés espanyol –on no hi eren els partits il·legalitzats– va ser l'Alianza Popular

(actual Partit Popular), vuit membres de la qual van votar en contra o es van abstenir. Els altres hereus del franquisme, Fuerza Nueva, van reunir prop de vint mil persones a Las Ventas de Madrid amb una clara oposició a la constitució el 18 de juliol de 1978.

Per molts, com el Comitè Central de PCE, era un punt de partida que posava fi al franquisme: 'L'aprovació de la constitució significarà la liquidació de la legalitat franquista i el començament efectiu d'una nova legalitat democràtica, que després s'haurà d'expandir a tots els aspectes de la vida social.' Però, finalment, seria un punt d'arribada que només s'ha modificat en dues ocasions.

Al congrés, tampoc no hi va votar a favor el PNB, l'esquerra abertzale ni l'Esquerra Catalana (ERC), però molts votants van decidir votar-hi a favor. A la resta de l'estat, l'oposició estava copada per l'extrema dreta, grups minoritaris de trotskistes i seguidors del FRAP.

El cas d'abstenció més extrem va ser al País Basc, on va ser del 44,65%. Justament, el ministre de l'Interior va justificar l'abstenció basca referint-se al clima de violència. El president del PNB, Carlos Garaicoechea, va criticar l'acusació i va recordar que fins i tot les formacions més radicals havien demanat el vot pel no i en cap cas havien intentat impedir la votació. Garaicoechea va afegir que la pressió ideològica s'havia fet principalment des dels mitjans de comunicació controlats pel govern espanyol (Radio Nacional i TVE).

Amb la situació de la llei a la llei, des d'una llei franquista, amb violència i pressions militars, en què la votació es va convertir en 'democràcia o caos' i la possibilitat de tornar al franquisme, no sembla en cap cas que pugui ser un marc inamovible per a les futures generacions. I més, quan molts han donat per tancat l'esperit de la constitució espanyola i d'adaptar-se a la voluntat d'una majoria de catalans. ■

El nou mapa d'Europa

27 d'octubre Després de la proclamació de la República Catalana, es configura un nou mapa d'Europa

Europe Map 2017

La portada del VilaWeb Paper, homenatge a Joan Brossa

Brossa La portada d'un dia assenyalat com la proclamació de la República Catalana és un homenatge al cartell de 1997 de Joan Brossa, 'Volem viure plenament en català', que de forma tipogràfica plasma les quatre barres de la senyera

La portada de VilaWeb Paper. vw

VISCA
LA
REPÚBLICA
CATALANA

**VOLEM
VIURE
PLENAMENT
EN CATALÀ**

7DIES

{ La selecció de la setmana { 23-27 d'octubre de 2017

Dijous 26.
Antonio Álvarez Solís: 'Ni un pas enrere'

EH BILDU

Dijous 26.
Els herois del Raval

ACN

Dimecres 25.
Quo vadis Montilla?

EP

ELS HEROIS DEL RAVAL

ROGER CASSANY

Veïns del Raval es manifesten contra la inacció del govern municipal pel que fa als narcopisos. ACN

«Els veïns volen continuar essent anònims, però no es mereixen ni l'oblit ni ser tractats com escarabats en perill d'extinció»

Són anònims; però passen a l'acció. Anònims perquè no són famosos, però també per voluntat i, compte, per seguretat. Per això en aquest article no s'hi escriurà cap nom, de cap d'aquests herois, tot i que la llista seria prou llarga i publicar-la seria un acte de justícia. I passen a l'acció perquè algú ho ha de fer, perquè no han tingut cap més remei, perquè a qui tocava de fer-ho no ho fa o no ho ha fet prou, i, en definitiva, perquè defensen viure mínimament tranquils a casa seva, al seu barri i a la seva ciutat.

La policia diu que ha aconseguit desarticular la major part de narcopisos del Raval i que, a hores d'ara, només n'hi ha de vuit a deu d'actius. Mentida. N'hi ha molts més, d'actius. Que s'hi passegin una estona i obrin els ulls, que no costa pas tant. És cert que darrerament (i finalment!) l'ajuntament i la policia han començat a arromangar-se i han tapiat uns quants narcopisos, justament els més escandalosos. Però gat per llebre, no. Si us plau. El més calent, per desgràcia, encara és a l'aigüera. I per molt que l'estratègia comunicativa consisteixi a telefonar a periodistes i a calmar els ànims perquè tots plegats ens animem, enganyar ha quedat clar, de fa segles, que no funciona i que no és mai cosa bona.

Perquè, per exemple, suposo que ajuntament i Mossos ja saben que un (un, que sapiguem) dels narcopisos que continuen actius, fins fa poc propietat de Bankia, ha estat comprat a preu de saldo per un fons d'inversió voltor i que aquest fons d'inversió negocia obertament i descaradament amb els narcos que hi viuen –i que

Que s'hi passegin una estona i obrin els ulls, que no costa pas tant

Mentre cada dia es continuen venent desenes de dosis d'heroïna al Raval és trist de llegir a l'editorial d'El Periódico que els veïns no haurien de prendre's la justícia pel seu compte

hi fan negoci – una recompensa, és a dir, una quantitat de diners (en sobres B, lògicament), perquè se'n vagin. També deuen saber que els narcos diuen que han demanat temps per a pensar – s'ho, però que en realitat han demanat assegurar-se un altre pis buit, si pot ser no gaire lluny de l'actual i també propietat d'un banc, per ocupar-lo i mantenir el negoci. Qui sap si el mateix fons d'inversió, per agilitar-ho tot una mica, no els ajuda en això de trobar una nova seu, i si fins i tot dins els sobres amb bitllets no hi ha un paperet amb una nova adreça. En fi, segur que la policia ja ho deu haver investigat.

Ajuntament i policia també deuen saber de sobres que els veïns s'han organitzat en grups de WhatsApp i que a qualsevol hora del dia i de la nit s'avisen i surten als balcons i als carrers, si cal, per enregistrar en vídeo i fotografiar qualsevol presumpta nova ocupació o qualsevol moviment sospitosos d'alguns dels narcotraficants. Per tant, també ja deuen saber que els veïns tenen fotografiats la majoria dels narcos i que alguns ja han estat més que identificats, amb nom i tot.

I també deuen saber que, igual com ha passat fa pocs dies al carrer d'En Roig, és habitual (massa habitual) que els veïns, encarant-se directament amb els narcos, puguin impedir que es tornin a ocupar els pisos prèviament desallotjats i tapiats (exemples: Sant Gil, Sant Erasme, Cardona, Guifré...). Són els veïns, sí, no pas la policia.

I també deuen saber que mentre cada dia es continuen venent desenes de dosis d'heroïna al Raval és trist de llegir a l'editorial d'El Periódico que els veïns no haurien de prendre's la justícia pel seu compte perquè això agreujaria el problema. És trist, no pas per falta de raó, sinó perquè tant la policia com l'ajuntament com El Periódico també deuen saber que obren els ulls molt, massa, tard. I perquè lògicament suposem que tenen clar que al Raval hi viu gent, igual que ells, barcelonins com tots els altres, amb els mateixos drets, que des del mes d'abril, pel cap baix, denuncien als quatre vents aquesta situació.

I, què coi, també deuen saber que el Raval és Barcelona. Igual que les Corts, que l'Eixample i que el Poble-sec. I que és Catalunya, igual que la Cerdanya i que la Vall d'en Bas. I que hi ha botigues, bars, sabaters, fusters i gent que, malgrat tot, hi viu i hi vol continuar vivint.

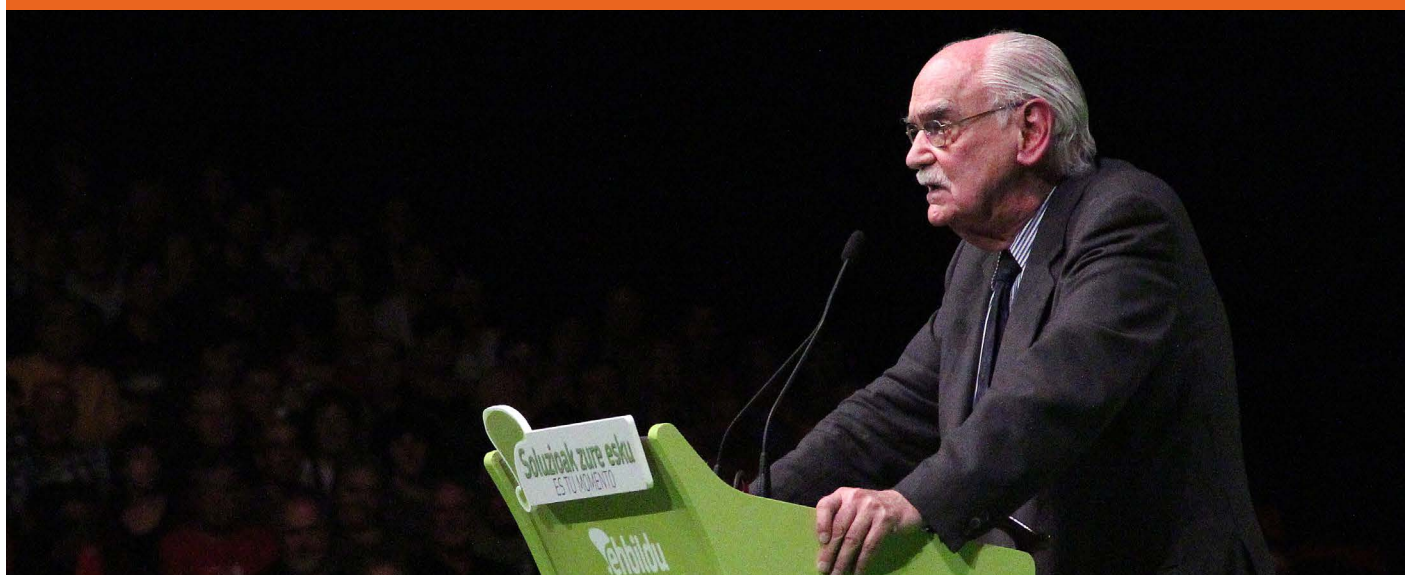
I per tant també deuen saber que aquests veïns volen continuar essent anònims, però que no es mereixen ni l'oblit, ni el menysteniment, ni els crits, ni les porres ni ser tractats com escarabats en perill d'extinció. De fet, suposo que saben i tenen clar que aquests veïns no defalliran i que si es mereixen res és un homenatge i unes medalles que algú altre, que arriba a misses dites, ara es vol posar.

I, amics, si no saben res de tot això, ai, llavors potser sí que estem perduts i que ja podem plegar. ■

ANTONIO ÁLVAREZ SOLÍS

‘Ni un pas enrere’

Entrevista amb l'històric periodista, fundador d'Interviú, exredactor en cap de La Vanguardia, i ara molt proper a l'independentisme

EH BILDU

ANDREU BARNILS

Antonio Álvarez Solís (1929) és història viva del periodisme a l'estat espanyol. Va fundar les revistes Interviú i Por Favor, fou redactor en cap de La Vanguardia, conseller editorial del Grup Zeta, ha col·laborat amb totes les televisions estatals i amb María Teresa Campos, Luis del Olmo, Iñaki Gabilondo o Carlos Herrera. Va viure molts anys a Barcelona, on va estudiar i on va ingressar al Partit Comunista de Catalunya i actualment dóna ple suport a la independència. Té vuitanta-vuit anys i en aquests moments escriu un article setmanal al diari basc Gara. En el darrer parla de Puigdemont i es titula 'Un hombre para la historia'.

—M'agradaria parlar del vostre article sobre el president català.

—De fet, és un elogi de Puigdemont. Perquè crec que no hem de fer cap pas enrere. Ni un pas enrere. Es basa en un principi filosòfic: tots els estats han aixafat les nacions. I això ha allunyat el poder del carrer. Per exemple, aquí Madrid ja no pesa gens. És Brussel·les. La meua idea, en canvi, és tornar al col·lectivisme tot allò que sigui possible. I és des d'aquest fons ideològic que sempre defenso els moviments nacionalistes. Escocesos, corsos, bretons. M'és igual. El fet ètnic per mi és important perquè expressa el fons real que defineix un poble. I Espanya des del segle XVIII que va abandonar la

possibilitat de ser un estat nació per convertir-se en un estat autocolonialista. Que és on som. En el fons la lluita contra la independència d'Euskadi i Catalunya és perquè són els dos únics centres creadors de riquesa, de raó, d'universitat. Catalunya, per la seva formació mediterrània. I el País Basc perquè va ser sempre independent per a crear mitjans de producció. Hi dono suport a mort, com es lògic. Tinc la impressió que els governs de Madrid volen mantenir el seu sentit dictatorial també perquè han perdut un imperi que no van saber dirigir ni explotar (que va enriquir anglesos i neerlandesos). Davant tot això proposo de tornar a les nacions. Espanya només tindria una manera de

La meva idea és tornar al col·lectivisme tot allò que sigui possible

Jo faré la censura, però ets tu qui l'enviaràs a la impremta. Com censurada per tu. Semblaria que el censor seria jo!

reconstruir-se: tornar a l'intent republicà. Els primers dos anys de la República es van crear 17.000 escoles, per exemple, o va arribar la intervenció dels sindicats dins les empreses, o la pujada del sou dels pobres andalusos.

—La vostra biografia impressiona.

—Fa molts anys que faig periodisme, sí. Vaig ser redactor en cap de La Vanguardia. Vaig fundar Entreviu, Economía Mediterránea, diverses revistes. He treballat en totes les cadenes de televisió de l'estat, totes, inclosa la catalana i la valenciana. I també he estat membre del comitè central del PCC. Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC).

—Diputat ho heu estat?

—No. Mai. Les poques vegades que en vaig tenir ocasió em va blocar el PSUC. Era la meva oposició interna. Diguem que els comunistes del passeig de Gràcia i jo no connectem. També vaig presidir l'Amistat Catalunya-URSS, substituint Agustí de Semir.

—Vau treballar molts anys a La Vanguardia. Com la veieu, ara?

—Vaig estar-hi disset anys. Era redactor en cap de política. I Carles de Godó, el que va morir en un accident d'avió, va preveure que jo fos un dels possibles futurs directors. Però Horacio Sáenz Guerrero al darrer minut va demanar a Fraga (destituït feia dos dies) una carta de recomanació dirigida a Godó perquè el nomenessin director a ell i no a mi. I em va fer una proposta que no vaig poder acceptar. Ni com a comunista ni com a cristià. L'engany era el següent: que continués essent el redactor en cap de La Vanguardia, i que ell es quedaria la informació nacional i política. Jo faré la censura, però ets tu qui l'enviaràs a la impremta. Com censurada per tu. Semblaria que el censor seria jo! I això és molt greu. Vaig dir que no. Per això vaig marxar de La Vanguardia.

—I en aquests moments, com l'interpreteu, el paper de La Vanguardia?

—La Vanguardia té com a propietari un autèntic... No faig servir paraules

fortes per elegància. Ompliu el buit com us plagui. I els seus directors són uns majordoms.

—També coneixeu per dins el franquisme. Vau ser secretari d'un governador civil a Barcelona.

—Expliquem-ho bé. Mon pare va aixecar La Voz de Galicia. De 7.000 exemplars a 70.000. I ara és el diari que és. Vaig demanar d'entrar-hi, però els vells enemics de mon pare ho no van voler. Me'n vaig anar Madrid a buscar feina a diaris. No me'n van donar. I aleshores un redactor de l'ABC, amic d'abans de la guerra de mon pare, em va escriure una carta de recomanació per a trobar-ne a Barcelona a través del governador civil. Doncs la feina me la van donar al govern civil mateix. Auxiliar de secretari. I des d'allà vaig seguir el contacte amb el PSUC. Us explicaré una cosa que no sap ningú. Un dia el general em va fer passejar per una zona preciosa de l'edifici del Govern Civil, l'antiga duana de Carles III, a la plaça de Palau. Quan arribem en una zona força fosca, em diu: en aquest Govern Civil només hi ha dos republicans: vostè i jo. I quan va dimitir, l'home em va fer cridar i em va fer una oferta, que al final va acceptar Samaranch i jo no: regidor pel terç familiar, diputat provincial i segon de la Telefònica per a Catalunya i les Balears. No ho vaig acceptar. Vaig tornar al diari. Jo sóc periodista, sobretot.

—Creieu que el final del franquisme va ser més flexible que l'actual Rajoy.

—Totalment. Es va veure amb el retorn de Tarradellas. Van ser flexibles. I mireu ara. Si em permeteu, una altra anècdota: quan va tornar Tarradellas jo dirigia la revista Entreviu. I la meua dona, que ja s'havia separat del senyor baró i ja vivíem com a parella, em truca i em diu: 'Vine, que aquí hi ha un senyor amb pistola que vol parlar amb tu. Diu que és de l'exili català.' Hi vaig i em diu: 'Vinc a dir-li que Tarradellas porta el cor de Francesc Macià. I el vol ensenyar des del balcó de la Generalitat. Si l'ensenya, jo tinc l'ordre de disparar. Per traïdor. Per tot el que ens havia fet. Va ser president sense tenir en

compte els vots americans.' I al final no va ensenyar el cor, no, en Tarradellas.

—Quina història. I per què creieu que eren més oberts els franquistes que no pas els d'ara?

—Ja ho he explicat a l'article 'Els estafadors'. Mireu-lo. A mi Suárez em va demanar de ser ministre d'Informació del seu govern. Imagineu-vos si eren oberts. Per mitjà del nostre amic Jiménez de Parga. Vaig negar-m'hi, òbviament. I vaig fer la meua vida. Vaig anar a investigar a l'URSS moltes coses. Per exemple: vaig descobrir que Franco havia cobrat diners del servei d'intel·ligència britànic. El van captar quan feia el curs de tinent a l'acadèmia francesa. Estava decidit que si fracassava el cop d'estat ell i la seva família anirien a Anglaterra amb les despeses pagades. El pirata de la Mediterrània, el banquer March, hi tenia a veure.

—Com ho sabeu tot això?

—Ho vaig veure en els informes d'una carpeta de l'arxiu Canaris, del servei secret alemany. A Berlín, vaig veure-ho.

—Ara escriuiu per a Gara. Què faran els bascs?

—Us sento malament. És com si tingués els telèfons intervinguts des de fa una temporada. El PNB? Mireu: hi ha una cosa clara: la gran burgesia basca i catalana eren molt cortesanes. Van crear els comptats d'Egara, el de Godó. Els bascs, l'elit basca, que ha enganyat molta gent, sempre ha torpedinat els intents seriosos, per exemple Ibarretxe. No el van fer fora del PNB de miracle.

—Com acabarà això de Catalunya?

—A l'article 'Els estafadors' ho explico: oferiran l'oro i el moro perquè desmuntin el moviment separatista. A Puigdemont el pressionen des de Madrid, i empresaris catalans, perquè accepti unes eleccions. Encara que guanyés les eleccions, si les convoqués, el separatisme quedaria mort per anys. Ja ho diuen obertament. Espanya és una autocolònia. S'ha colonitzat a ella mateixa. Són un camp erm i ho saben. I l'única cosa que les defensava era Eus-

kadi, Catalunya, Galícia i alguna cosa com l'agricultura valenciana, que protegia l'erm castellà, l'Andalusia, pobra sempre, on he viscut i en sé la misèria. Què vull dir? Que si Puigdemont accepta un pacte per a fer eleccions és la destrucció per anys del separatisme. Si accepten un acord els faran fora. A l'espanyol li agrada trinxar. Quan guanya, trepitja. Per això ha perdut tantes guerres. Hem perdut un imperi. Tot ho hem perdut. Si cedeix, Catalunya la perforaran amb un núvol de funcionaris espanyols, policia espanyola, Guàrdia Civil espanyola. Estic segur que quan la declari, la independència, procediran amb molta força. Menys que no voldrien, perquè el món reaccionarà. Ja van fer-ho amb l'1 d'octubre. Van a totes. Mira Ciutadans, amb aquesta dirigent, la clàssica señorita de Xerès [Inés Arri-madas]. A Xerès, quan va morir Franco, van crear un partit amb aquest eslògan: 'Si estimes Andalusia, mata un gitano.' En fi, aquesta batalla es pot perdre, però s'ha de lliurar.

—Cal declarar la independència?

—Sí. I sabent que aniran a trinxar. Però no durarà gaire. Catalunya té un paper important: fer una política com les repúbliques mediterrànies. No us penseu pas que és un somni d'un vell. Jo no ho veuré. Però vós, sí. Catalunya ha de mantenir la resistència. Val més perdre la batalla, i guanyar la guerra. Catalunya ha de mantenir la batalla. Espanya, segurament, no deixarà que s'arribi a l'exercici de la república. Enviaran fins i tot militars. I amb un rei que cada vegada s'assembla més a Ferran VII, que va mentir com un boig: va prometre una Espanya liberal i va acabar acceptant afusellaments. I ara Europa s'hi girarà d'esquena, amb el gran bandit de Luxemburg. Juncker.

—I per què creieu, doncs, que guanyarem la guerra?

—Perquè quan un poble ha volgut ser lliure, no ha fracassat mai. Passa que la guerra pot ser llarga. Ja s'han perdut batalles, però s'ha de continuar endavant. La cosa important no és la batalla. És la guerra. ■

Si accepten un acord els faran fora. A l'espanyol li agrada trinxar. Quan guanya, trepitja. Per això ha perdut tantes guerres

Espanya, segurament, no deixarà que s'arribi a l'exercici de la república. Enviaran fins i tot militars

QUO VADIS MONTILLA?

JOAN MARIA MINGUET BATLLORI

L'ex-president de la Generalitat, José Montilla. E.P.

«Aquí, allò que importa és que com a ex-president de la Generalitat no t'has posat davant una solució que no sigui anar enrere en la conducció del país, de la nació que vas presidir»

En aquests temps tan convulsos, els qui escrivim sense ser periodistes, sense tenir l'ofici d'estampar paraules i idees amb la rapidesa que exigeixen els esdeveniments trepidants, els qui redactem amb lentitud, i canviem paraules i frases i mai no ens agrada com ens queda la cosa, sofrim més que mai. Avui vull escriure sobre l'ex-president Montilla, li vull preguntar on va i on ha anat; hi ha amics que volen saber què farà el divendres al senat espanyol. Potser quan surti aquest article, ja haurà dit alguna cosa. Però, així i tot, no m'aixafarà l'esperit del text, perquè allò que acabi fent divendres a títol personal tindrà una importància relativa.

El conec des de fa molts anys, el Pepe, d'abans que fos batlle del nostre Cornellà. Des d'allà ha arribat al cim més alt del poder: ministre a Espanya, primer; senador a Espanya, més tard; i entremig, la distinció més alta a què un català pot aspirar, president de la Generalitat. Amics? Ell i jo sabem que no, massa distàncies ideològiques. Quan va ser escollit president de Catalunya, el 2006, ho vaig escriure en un dietari: 'Que el Pepe Montilla hagi arribat a la presidència de la Generalitat només demostra que el país està molt enfonsat. Hi ha una part de la notícia que em fa gràcia, no tothom pot dir que coneix el president del seu país. Però no se m'escapa que el fet és la culminació d'aquesta democràcia, que assoleixen els càrrecs

Avui vull escriure sobre l'ex-president Montilla, li vull preguntar on va i on ha anat

El projecte del teu govern va fracassar, va ser durant el tripartit que presidies que a Madrid van mutilar l'estatut que els catalans havien aprovat

més alts, no els més preparats, sinó aquells que pertanyen a un partit polític i han arribat a dirigir-lo amb tàctiques i complicitats que vés a saber. En tot cas, entre aquestes tàctiques i complicitats no s'hi troben les ànsies de coneixement, el saber, la cultura.' La nota és més extensa i està publicada. Però no continuo per aquí perquè, ben mirat, jo no sóc més que un professor d'universitat, un escriptor parsimoniós, i ell passarà a la història. Tu, Pepe, hauràs passat per la vida amb moltes més responsabilitats que jo, no se m'escapa.

I aquí és on volia anar a parar. Molta gent es pregunta què faràs, al senat, si avalaràs l'aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola i, per tant, garantiràs amb la teva aquiescència que la institució que vas presidir sigui violada per instàncies alienes a ella; si donaràs el teu consentiment perquè els vots que tots els catalans van dipositar en unes eleccions constitucionals (tots els vots, no solament els d'un color) siguin anorreats per un decret impulsat pel president d'un partit que defensa tot allò contra què lluitaves de jove, quan estàvem a l'institut Joan Maragall. Hi ha gent que s'ho pregunta. Jo, en canvi, em pregunto què has fet tu com a ex-president de la Generalitat per evitar que hàgim arribat fins aquí. Tant me fa si al senat votes sí o votes no, o si no hi vas amb l'excusa que aquell dia t'ha agafat una diarrea sobtada. La cosa és que tu i el teu partit sou molt responsables de la situació en què ens trobem, encara que us n'amagueu.

Perquè el teu projecte per a Catalunya com a president va fracassar. El projecte d'encaixar Catalunya d'una altra manera en l'Espanya autonòmica va ser una pífia. I la desafecció cap a Espanya (l'esplèndid diagnòstic és teu, del 2007) ha anat creixent. El projecte del teu govern va fracassar, va ser durant el tripartit que presidies que a Madrid van mutilar l'estatut que els catalans havien aprovat. El van mutilar tots, també els del teu partit, Zapatero no va complir amb la seva paraula de respectar allò que sortís del parlament, Alfonso Guerra (te'n recordes?) es vantava, com a macarró de barri, d'haver-lo deixat en no res... Van passar moltes coses que van portar -nos a un fracàs estrepitos com a país, un país que tu presidies.

El fracàs encara és més dur vist des de Cornellà (de tota l'àrea metropolitana), perquè algunes de les persones que aleshores et van votar, ara, quan Puigdemont (el teu successor en el càrrec més alt) fa un discurs per la televisió, surten a repicar cassoles (cosa que seria legítima si no fos que aquí hi ha dos empresonats per opinió i el primer d'octubre hi va haver violència policíaca, la qual no sé si tu has sortit a denunciar). Per tant, el teu fracàs és doble, perquè si els partits que et van fer costat per fer-te president volien que tu aconseguissis d'unificar el país, també això va ser un enorme error. El teu projecte de Catalunya va fracassar. I tu, en comptes d'admetre-ho i de fer d'ex-president de la Generalitat, lleial a la institució, i fer costat als nous projectes (la molt majoritària

Els qui surten al carrer són demòcrates
que saben que el teu projecte per
a Catalunya va ser un fracàs, una
humiliació

La pregunta final: Quo Vadis Montilla?
Vagis on vagis, no badis, no badis

reclamació d'un referèndum pactat amb l'estat espanyol),
t'has limitat a ser un militant del PSOE (ja em perdonaràs
que no digui PSC, tal com jo ho veig aquell partit de Cirici,
Raventós, Obiols... ja no existeix).

I, malgrat el teu fracàs, has de saber que a Cornellà les coses
han canviat. Tu potser no ho saps, perquè ara vius en una
torreta a Sant Just, vas amb xofer públic, estàs vigilat per uns
polícies i potser no saps què passa a la ciutat que vas abandonar
fa anys, no com a batlle de tots, sinó com a militant del PSOE.
Acabo de dir que, quan parla Puigdemont, surten cornellanencs
a fer soroll al carrer. Però, quan parla el rei, aquell rei que és
hereu de Franco, en surten molts més. Jo no havia vist tantes
mobilitzacions a Cornellà des de la mort del dictador, quan
vosaltres va començar el segrest a què em referia fa uns
mesos. Tots els qui surten són independentistes? Segur que
no. Els qui surten al carrer són demòcrates que saben que el
teu projecte per a Catalunya va ser un fracàs, una humiliació. I
que cal cercar solucions fora d'allò que dicta el postfranquisme.

És per tot això, benvolgut Pepe, que crec allò que facis al senat
espanyol tindrà una significació relativa. Fins i tot en el cas que
el teu partit t'autoritzi a votar en contra de l'aplicació del 155,
no deixarà de ser un fet irrellevant. Aquí, allò que importa és
que com a expresident de la Generalitat no t'has posat davant
una solució que no sigui anar enrere en la conducció del país,
de la nació (tu ho saps que som una nació, encara que el teu
partit no t'ho deixi dir) que vas presidir. Encara hi ets a temps,
no solament donant la cara al senat per tots (insisteixo: per
tots) els catalans demòcrates, sinó anant molt més enllà,
demostrant que la confiança que el país et va donar no va ser
per salvar els trastos d'un partit en declivi.

Per tant, ara, sí, la pregunta final: Quo Vadis Montilla? Vagis
on vagis, no badis, no badis. 📺

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Fires La Mostra de Vins i Caves

Fires La Fira de la Castanya a Viladrau

Avançament editorial 'Els homes i els dies' de David Vilaseca

05/05/2017 > VilaWeb {Paper

*The Eagles of the Death Metal,
el grup que tocava durant els atemptats a
l Bataclan, explica la seva història*

IN-EDIT,
EL FESTIVAL DE CINEMA MUSICAL

EL FESTIVAL IN-EDIT OFEREIX L'ESTRENA MUNDIAL DEL FILM 'MY LIFE STORY'

Festivals 'Alicia's Hands' i 'L'home orquestra. L'aventura dels músics catalans a Amèrica' són les propostes d'autors catalans més destacades de la programació

El Festival In-Edit ofereix l'estrena del film 'My life story'. IN-EDIT

REDACCIÓ

Fins al 5 de novembre es fa a Barcelona el quinzè festival de cinema documental musical In-Edit. El principal reclam d'enguany és l'estrena mundial del film *Mvttty life story* de Julien Temple, que es basa en un monòleg autobiogràfic del cantant anglès de Madness Graham McPherson, més conegut per *Suggs*. Conté una fusió de material d'arxiu amb escenes dramatitzades i

un monòleg ple d'anècdotes d'aquesta llegenda del pop.

Entre les produccions més importants d'enguany hi ha *Chasing Trane: The John Coltrane Documentary* de John Scheinfeld, una biografia del saxofonista nord-americà que relata com les experiències de segregació racial van influir en el seu procés de creació. També es destaca *Liberation Day* de Ugis Olte, que, des de la perspectiva d'un grup de rock que vol organitzar un concert, explica les dificultats burocràtiques de Corea del Nord. Finalment, el documental *American*

Valhalla d'Andreas Neuman retrata la relació entre dues estrelles del rock amb el pas del temps.

A banda aquests documentaris, Luis Hidalgo, director de la programació del festival, també vol subratllar la importància d'estrenes com ara *Cassette: A documentary mixtape* de Zack Taylor, *If I think of Germany at night* de Romuald Karmakar, *Queercore: How to punk a revolution* de Yony Leyser, *The allins* de Sami Saif i *Blue for a moment* d'Antoine Prum.

Els autors catalans que sobresurten en la programació d'enguany són Verònica Font i Yolanda Olmos per *Alicia's Hands* i Àlex Gómez-Font i Carles Riobó per *L'home orquestra*. L'aventura dels músics catalans a Amèrica. El primer film exposa la trajectòria de la pianista barcelonina Alicia de Larrocha i el segon narra la història d'un altre pianista, Jesús Moreno, que ha treballat amb artistes com Frank Sinatra, Nat King Cole i Joan Manuel Serrat.

La principal novetat del certamen és la secció 'In-Edit Shorts', que vol reivindicar la producció de curtsmetratges i el talent dels cineastes més joves. Per aconseguir-ho, oferirà una competició orientada a autors de divuit a trenta anys. 'Els curtsmetratges poden esdevenir una via per a descobrir nous talents i arribar a nous formats que no són tan accessibles amb els llargmetratges', diu el director del festival, Cristian Pascual. L'In-Edit 2017 també organitzarà 'Sala de mescleres', un espai interdisciplinari pensat per a fomentar la curiositat. ■

Aquesta és la mostra enològica més destacada que es fa al Principat. MVC

LA MOSTRA DE VINS I CAVES DE CATALUNYA, LA FESTA MAJOR DEL VI CATALÀ

Fires Hi participen seixanta-vuit cellers de les dotze denominacions d'origen que hi ha al Principat

REDACCIÓ

Tradicionalment, la Mostra de Vins i Caves de Catalunya es feia coincidir amb les festes de la Mercè, però enguany s'ha canviat de data i es fa aquest cap de setmana a l'indret de sempre: el passeig de Lluís Companys de Barcelona. És la mostra enològica més destacada que es fa al Principat. Enguany hi participen 68 cellers i hi són representades les dotze denominacions d'origen que hi ha a Catalunya.

Encara que ja no es faci per les festes de la Mercè, la mostra és la festa major del vi català i també una oportunitat excel·lent de conèixer moltes de les produccions locals. Sobretot perquè aquests darrers anys el perfil del productor català ha crescut significativament tant entre els crítics com entre el públic, alhora que la qualitat del producte no para de créixer. Zones com ara el Priorat, el Montsant i l'Empordà ja tenen un nom reconegut. I l'àrea amb més vinyes, el Penedès, és on es produeixen moltes de les varietats més

populars de cava.

La mostra s'organitza entorn d'un itinerari lliure de degustacions que funciona amb un sistema de tiquets. Es complementa amb un programa de presentacions i tasts per a aprendre i aprofundir la cultura del vi. També s'hi poden tastar productes alimentaris de proximitat, com ara embotits, formatges, anxoves i més productes artesans. I si durant la degustació hi ha cap vi que agrada especialment, es pot comprar directament al productor a la botiga de la mostra.

UNA EXPOSICIÓ AL MUSEU PICASSO RESSEGUeix LA SEVA DARRERA ESTADA A BARCELONA

Art Fins el gener del 2018 l'equipament mostra quatre exposicions entorn de la figura de l'artista malaguès

REDACCIÓ

El juny del 1917 Picasso va arribar a Barcelona acompanyant els Ballets Russos de Diàguilev. Seguia una de les ballarines, Olga Khokhlova, que havia conegut mentre treballava en el disseny dels decorats i el vestuari del ballet 'Parade'. La parella es va estar a Barcelona fins a mitjan novembre, en l'estada més llarga que l'artista hi va fer d'ençà que se n'havia anat per instal·lar-se a París, el 1904.

Ara el Museu Picasso commemora el centenari d'aquesta última estada amb l'exposició '1917. Picasso a Barcelona'. Amb setanta peces, entre pintures i dibuixos de diversos artistes, s'hi pot veure com durant mig any va fer turisme per la ciutat alhora que va treballar amb obres molt diferents que barrejaven estils i que van condicionar el seu tarannà. Per a fer possible l'exposició, el museu ha fet una exhaustiva recerca sobre les obres i sobre el dia a dia de Picasso.

La presència de Picasso a Barcelona va ser comentada i celebrada a la premsa i als cercles artístics i intel·lectuals de la ciutat. L'artista va rebre uns quants homenatges organitzats pels seus amics de joventut i va participar activament en els esdeveniments culturals de la ciutat. L'exposició vol mostrar com Picasso retroba una Barcelona amb un ambient cultural ric, molt diferent de la ciutat que va deixar, i com es relaciona amb els seus artistes; quines passejades turístiques hi fa i quines estones de lleure hi passa, i també la seva producció artística, especialment fecunda en aquest període.

Perquè durant aquest parèntesi barceloní, Picasso, lluny de l'ambient opressiu

El Museu Picasso celebra l'última estada del pintor a Barcelona. PICASSO

d'un París en guerra i lluny també dels cercles cubistes, va poder treballar lliurement en cerca de noves formes d'expressió. És un moment de transició estilística en l'obra de Picasso que s'estendrà durant els anys immediatament posteriors, en què les fonts clàssiques alternen en plena llibertat amb les fites del cubisme.

Paral·lelament, també es pot veure al museu la mostra 'Arthur Caravan. Maintenant', un recull de l'obra i els fets artístics i esportius més significatius de Caravan durant la Gran Guerra i els anys vint del segle passat. Arthur Caravan ha esdevingut una figura mítica dels moviments avantguardista i dadaïsta. Precisament va passar per Barcelona un any abans que Picasso, el 1916.

Una altra de les exposicions importants

de la temporada al museu és 'El taller compartit. Picasso, Fín, Vilató i Xavier'. En aquesta proposta es pot veure com un dels gravadors més importants del segle XX es reinventa. La iniciativa reivindica la importància dels tallers de gravats al mateix moment que la història familiar de Picasso. Els treballs ressegueixen la transmissió de l'art compartit per l'artista amb els qui van treballar amb ell i els seus descendents.

D'una altra banda, 'Lucien Clergue: Vint-i-set encontres amb Picasso' presenta les instantànies que el fotògraf va fer de Picasso entre el 1953 i el 1971. Lucien Clergue va ser el primer fotògraf nomenat membre de l'Académie des Beaux Arts de l'Institut de France. Les quatre exposicions es podran visitar fins el 28 de gener de 2018.

PER TOTS SANTS, LA FIRA DE LA CASTANYA A VILADRAU

Fires Totes les castanyes que es vendran a la fira són autòctones del Montseny

Pels volts de Tots Sants, Viladrau fa la Fira de la Castanya. CEDIDA

REDACCIÓ

Des de fa vint-i-tres anys, pels volts de Tots Sants, Viladrau fa la Fira de la Castanya amb l'objectiu d'atreure visitants a una festa que combina natura, cultura i tradició. A més, la fira, que es fa aquest cap de setmana, recupera la castanya autòctona del Montseny. Diuen que la peculiaritat de la castanya de Viladrau és el bon gust, que és degut al fet que els fruits són més petits i no contenen tanta aigua. Per això totes les castanyes que es vendran a la fira pertanyen a aquesta varietat.

Entre les novetats d'enguany, es destaquen dues propostes: un nou espai per a famílies, amb activitats per als infants,

Diumenge a migdia es farà el tast gastronòmic, en què el públic podrà degustar tot de tapes elaborades amb castanyes

com ara aprendre a torrar castanyes, i el començament de la campanya gastronòmica de la castanya. Aquesta iniciativa involucra els restauradors del poble, però també restaurants del col·lectiu Osona Cuina, que durant un mes elaboren plats amb la castanya del Montseny.

La fira d'enguany comptarà amb setanta expositors, la majoria dels quals vendran tota mena de productes relacionats amb el món de la castanya. Entre les activitats, es destaquen *La Càlifa del Cavaller d'Espinella*, un espectacle de carrer que acaba amb el ball de 'Torra-la bé' a la plaça Major. Diumenge a migdia es farà el tast gastronòmic, en què el públic podrà degustar tot de tapes elaborades amb castanyes, com ara senglar amb castanyes, estofat de vedella amb castanyes i flam de castanya.

'Marrowbone' arriba a la gran pantalla. vw

EL GUIONISTA DE 'LO IMPOSIBLE' ESTRENA 'EL SECRETO DE MARROWBONE' DESPRÉS DE PASSAR PEL FESTIVAL DE SITGES

El secreto de Marrowbone és el debut cinematogràfic com a director de llargmetratges de Sergio G. Sánchez, guionista de *El orfanato*, *Lo imposible* o *Palmeras en la nieve*, entre més cintes, i arriba aquest cap de setmana als cinemes després de passar pel Festival de Sitges, on es va projectar en una sessió especial. Aquesta setmana també es destaquen les estrenes de *Thor: Ragnarok*, la tercera cinta de la saga dedicada al déu del tro de Marvel; *Els preciosos dies d'Aranjuez* de Wim Wenders, que s'estrena subtitulada en català, i el film d'enjòlit judicial *El tercer asesinato*, del realitzador japonès Kore-eda Hirokazu.

Marrowbone

El secreto de Marrowbone

Direcció: Sergio G. Sánchez. Intèrprets: Charlie Heaton, George MacKay, Kyle Soller; Anya Taylor-Joy, Mia Goth, Nicola Harrison. Gènere: Enjòlit.

Estats Units, 1969. Quatre joves germans i la seva mare arriben a una casa abandonada de Marrowbone fugint d'Anglaterra, on han deixat el pare, un home violent. Sotadament la mare es mor i els nois l'enterren en secret al jardí, espantats per la possibilitat d'haver de tornar amb el pare.

Thor: Ragnarok

Direcció: Taika Waititi. Intèrprets: Cate Blanchett, Tessa Thompson; Chris Hemsworth, Jaimie Alexander, Taika Waititi. Gènere: Acció

Thor és empresonat a l'altre costat de l'univers sense el seu poderós martell i s'enfronta a una cursa contra el temps. Pretén tornar a Asgard i aturar el Ragnarok, que significa la destrucció del seu planeta natal i la fi de la civilització asgardiana.

Els preciosos dies d'Aranjuez
Les beaux jours d'Aranjuez

Direcció: Wim Wenders. Intèrprets: Sophie Semin; Reda Kateb, Jens Harzer, Peter Handke. Gènere: Drama.

Un dia d'estiu, un home i una dona conversen sobre la vida i la diferència entre els homes de les dones. Més tard, un escriptor intentarà copsar aquestes converses i transcriure els diàlegs de la parella.

The Hatton Garden Job
Un golpe a la inglesa

Direcció: Ronnie Thompson. Intèrprets: Joely Richardson, Penny Judd; Matthew Goode, Stephen Moyer, Clive Russell. Gènere: Acció.

Quatre delinqüents londinencs encapçalats pel veterà Brian Reader i un altre home misteriós, aprofiten la festivitat de Pasqua per fer l'atracament més gran de la història anglesa. Basada en fets reals.

És un llibre important per a la literatura catalana: important per l'ambició literària del projecte, per la projecció endavant, important perquè explora amb precisió

Eugènia Broggi

‘ELS HOMES I ELS DIES’ DE DAVID VILASECA

El volum, publicat per l'Altra editorial, aplega les dues novel·les que va escriure abans de la seva mort prematura

REDACCIÓ

A mitjan de la setmana vinent, l'Altra editorial publicarà el volum *Els homes i els dies* de David Vilaseca (1964-2010). Conté les dues novel·les que Vilaseca va deixar escrites abans de morir prematurament d'un accident a Londres, que era on vivia de feia anys i on treballava com a professor de la Royal Holloway University. Les obres de ficció, nascudes dels seus dietaris, són *L'aprenentatge de la soledat*, que va guanyar el premi Andròmina de narrativa i va publicar l'editorial 3i4, i

l'inèdit *El nen ferit*, que va escriure poc abans de morir. Llegiu-ne un **fragment**.

Segons la nota informativa que obre el llibre, escrita per Ruth Galve i Esteve Miralles, companys de Vilaseca, que van compartir els estudis de filologia a la UB, consideren que ‘les grans opcions estilístiques —profundes; polítiques, filosòfiques— adoptades en la redacció de *L'aprenentatge de la soledat* tornen a aparèixer a *El nen ferit* amb un control formal sense vacil·lacions, madur, amb pols segur, amb voluntat de continuïtat literària, i les dues novel·les, sense cap mena de dubte, formen una unitat: un projecte narratiu únic, central. L'autor va triar tenir una “veu”: i és la veu d'aquests dos llibres.’

L'editora Eugènia Broggi parla d'aquest volum:

«*Els homes i els dies* aplega els dos dietaris que va escriure David Vilaseca al llarg de la seva vida: *L'aprenentatge de la soledat* i *El nen ferit*. És un llibre important per a la literatura catalana: important per l'ambició literària del projecte, per la projecció endavant, important perquè explora amb precisió i honestat fonda l'experiència i el drama de sentir-se diferent —diferent acadèmicament, diferent en l'opció sexual, diferent en el model de vida—, perquè reflexiona sobre Catalunya, la vida acadèmica, les patums i la vida cultural, perquè es mira el país des de fora, i des de dins, i perquè parla sense embuts de sexualitat, de la recerca a voltes sòrdida, a voltes violenta i sempre agosarada d'una manera de viure diferent. És una obra esplèndida i original, una veu poderosa i sorprenent, una mirada lúcida sobre el món en el tombant de segle.

Diuen que la novel·la està morta, i que és l'era de l'autoficció. Els dietaris del David Vilaseca són justament això, autoficció *avant la lettre*, abans de les modes i les tendències: és literatura provocadora i inspiradora, altament estimulant, marcada per una vida complicada i un final molt tràgic. La recuperació d'aquests dietaris em sembla una aportació imprescindible al nostre panorama, un projecte ambiciós i deliciós per igual.»

Escòcia diu que entén i respecta la decisió del govern català

Catalunya, territori en disputa a la Wikipedia

Totes les formes del mató i la coca, a Monistrol de Montserrat

Així explica la premsa internacional el naixement de la República Catalana

La sisena República

Les reaccions a la proclamació de la República Catalana

Acaba la primera reunió del govern de la República